

Άπιαστο όνειρο

Με τόλμη άρπαξα τις ηλιαχτίδες,
κόσμους έφτιαξα φωτός.
Η ελπίδα ζωγράφιζε ανεμοστρόβιλους αγάπης
στον μυαλού τα παραθύρια.
Ρούφηξα με απόλαυση το νέκταρ
απ' του παραμυθιού την πηγή.
Σιδερένιοι ανεμόμυλοι γυρίζαν νυσταγμένα
στης αποκοτιάς το μονοπάτι.
Στοιβαγμένα χαμόγελα ξεδιάλεγα να φορέσω.
Ο χορός των συναισθημάτων με ζάλιζε..
Τα βλέφαρα χαμήλωσα...
Η καρδιά μου χτύπαγε άτσαλα
στους ρυθμούς του πάθους.
Έπιασα στα ακροδάχτυλα μου
τις τουλίπες της αναπνοής σου.
Μύριζε μοσχοκάρυδο και δυόσμο.
Ένα φεγγάρι κόκκινο
δοκίμαζε νέες πόζες στο στερέωμα.
Αδόκιμες μουσικές χαράζαν
νέα μονοπάτια στον αυτιών τα ηχεία.
Διστακτικά βήματα Jazz
του έρωτα το δάπεδο γαυλίζαν.

Ξαφνικά όλα αλλάξαν ...
Τα κεριά τρεμόσβησαν..
Ξέσπασε νεροποντή στον ανθεστηρίωνα...
Η μαγεία πέταξε μακριά τρομαγμένη...
Τη γύμνια μου σκέπασα ντροπιασμένη
και κρύφτηκα σε μία γωνιά της σιωπής.

Σάββατο βράδυ

Σάββατο βράδυ ώρα εννιά
και ο Billy Joel στο πικάπ
με τον πιανίστα του να με ταξιδεύουν.
Ένα κρυστάλλινο ποτήρι
ασταμάτητα γεμίζει με τσέρι,
κι οι φλόγες των κεριών
τρεμοπαίζουν απ' τ' αέρι.
Το βλέμμα μου ήδη θολό..
Η μοναξιά και η ησυχία με κοιμίζουν.
Σάββατο βράδυ ώρα εννιά,
αναμνήσεις και αναθυμιάσεις με ζαλίζουν.

Θέλω να χορέψω..
Μα παρτενέρ δεν έχω...
Θέλω να χορέψω..
Μα είναι πια αργά...
Θέλω να χορέψω..
Μα τα πόδια μου, δεν με κρατάνε πια!

Ο χρόνος απ' τα δάχτυλά μου
ξεγλιστράει
η όρασή μου δεν με βοηθάει.
Οι μνήμες στου μυαλού την ταινιοθήκη ξεθωριάσαν..
Ένας πόνος της καρδιάς μου τα φυλλάματα τρυπά.
Μια απώλεια, μια μελαγχολία,
μια αφόρητη μοναξιά..
της ψυχής μου τα λίγα αποθέματα ροκανίζουν...
η νύχτα αυτή δεν περνά...

Σάββατο βράδυ ώρα εννιά.
Ο χρόνος κόλλησε πεισματικά.
Παίζει παιχνίδια με το μυαλό...
Αποχαύνωση, δάκρυα και αλκοόλ...
Όλα τα ίδια και τα ίδια!
Σκοτάδι μέσα και έξω!
Τα κεριά λειώσανε κι αυτά!

Ο χορός του πάθους

Στου πόθου το παιχνίδι
δεινοί παίκτες και οι δύο.
Στων στεναγμών τα τζάμια
οι ανάσες μας αφήσαν υγρά αποτυπώματα.
Ποτά, τσιγάρα και λάγνες ματιές
φούντωναν το παιχνίδι...
Ερωτικά λικνίσματα στο παρκέ,
συνοδεία Ιταλικής μουσικής.
Ο χορός των αισθήσεων σε στιγμές δόξας...
και το χέρι σου να χαϊδεύει,
νωχελικά δήθεν,
την πλάτη μου.
Ο ψίθυρος σου στ' αυτί μου
να διεγείρει τις αισθήσεις μου.
Ήπια άπληστα μερικές γουλιές
από το γλυκό κρασί σου, χαμογελώντας.
Με κοίταξες, μέσα από τα μισόκλειστα βλέφαρα σου, με πόθο
και βάλθηκες πάλι την πλάτη μου
να χαϊδεύεις...
ενώ τα βήματά μας,
μας έσερναν σε ένα βίαιο ερωτικό κρεσέντο.
Φίλησα ζαλισμένη τα χείλη σου
κι αμέσως μετά,
σε ένα κρεβάτι βρεθήκαμε...
Του έρωτα τα κεράσματα τρυγίσαμε με πάθος ..
Μα τελικά αποδείχτηκες και εσύ
στη ζωή μου,
άλλο ένα στιγμιαίο λάθος!

Όσο ζω θα ερωτεύομαι
Και όσο ερωτεύομαι θα ζω.
Έστω μόνο για ένα βράδυ,
έστω και χωρίς σκοπό.

Ιωάννα Πέτσα
Αυτοβιογραφικό σημείωμα

Γεννήθηκα στην Αθήνα και μεγάλωσα στο Νέο Φάληρο. Είμαι κόρη του Βαγγέλη Πέτσα, λαϊκού ποιητή και χαλκουργού, από τη Σκουληκαριά Άρτας και της Στυλιανής Βουτετάκη, από τα Χανιά Κρήτης, μια χαρισματικής μητέρας και ανθρώπου, η οποία υπήρξε πηγή έμπνευσης στην μετέπειτα ζωή μου.

Είμαι μητέρα τριών παιδιών τα οποία θεωρώ τον μεγαλύτερο θησαυρό στον κόσμο.

Τελείωσα το 5ο Λύκειο Πειραιά και σπούδασα στο Παρίσι, Εθνολογία στη Σορβόνη και ηθοποιία. Μιλώ Αγγλικά και Γαλλικά. Μελετώ ελληνική και ξένη λογοτεχνία και ασχολούμαι με το γράψιμο από νεαρά ηλικία. Εναρμονίζομαι εύκολα σε όλες τις καταστάσεις και τα κοινωνικά γίνεσθαι. Μου αρέσει να είμαι σε επαφή με το κοινό και τα τελευταία χρόνια παίζω στο θέατρο. Αγαπώ την συγγραφή, το θέατρο, τον κινηματογράφο, την ζωγραφική, τα ταξίδια και την ζωή στη φύση.

Αγαπώ να βοηθώ ασθενείς και ηλικιωμένους ανθρώπους και αυτό με έσπρωξε νωρίς προς την νοσηλευτική, την οποία εξασκώ μέχρι σήμερα.

Το «Ανθρώπων Δρώμενα από το Α στο Ω» είναι η πρώτη μου ποιητική συλλογή και πιστεύω ότι θα βρει μία θέση στην καρδιά σας.